

ORDENACIÓ PRESBITERAL

El proper dissabte 13 de juny, a les 12 del migdia, en Albert Moliner Frenández, escolapi serà ordenat de prevere a l'església del Sagrat Cor C/ Casp 27

CATEQUESI D'ADULTS

Dilluns 8 de juny,
final de curs

CONSELL PASTORAL DE LA COMUNITAT PASTORAL DEL CLOT

Dijous 11 de juny
20 h a la parròquia de
Sant Joan Bosco

COLLECTA DE CARITAS

Avui, col·lecta de Caritas

TRIA ESTIMAR, TRIA COMUNITAT.

9 i 10' de juny

En motiu del viatge del
Sant Pare Lleó XIV, a
Barcelona, els dies 9 i 10
de juny no hi haurà
Eucaristia

DESPATX PARROQUIAL

DIJOURS

De 17 a 19 h

EUCARISTIES

DE DILLUNS A DISSABTE

19 h

DIUMENGES

10, 11, 12.30 h

Parròquia
Sant Martí
del Clot

Solemnitat del Cos i de la Sang del Crist
7 de juny de 2026 · Núm. 72

SOM-HI!

Corpus 2026

QUI TINGUI SET, QUE VINGUI A MI I BEGUI (Jn 7,37)

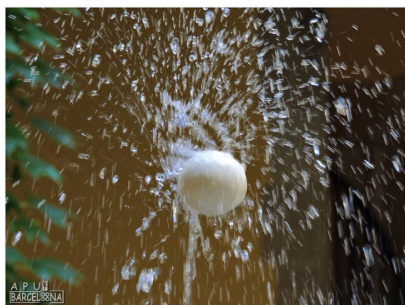
En la solemnitat del Corpus l'aigua simbolitza la vida que brolla del Crist present en l'Eucaristia.

No només en el seu moviment fa possible que l'ou dansi i es mantingui en equilibri, sinó que també nosaltres som sostinguts per la gràcia que prové de Déu Pare.

Aquesta composició ens transmet un sentit i profund missatge espiritual:

- L'aigua ens xiuxiueja la vida i la gràcia que brollen de Crist.
- L'ou ens revela la fragilitat humana, sostinguda per Déu.
- Les flors ens mostren la bellesa i la fecunditat de la fe.
- Les cireres vermelles ens recorden la Sang de Crist, vessada per amor.
- Els colors, blanc, groc, rosa i verd, ens van embolcallant amb la presència i la llum del Crist, la seva glòria i joia, el seu amor i sacrifici, la seva tendresa, l'esperança i la vida nova a la qual ens convida a viure.

Així, contemplant l'ou com balla sobre l'aigua, descobrim que, quan Crist és al centre, tot troba el seu equilibri; fins i tot el més petit detall esdevé bell i ple de sentit, perquè en Jesús tot harmonitza i la fragilitat humana es transforma en un signe de la gràcia de Déu.

Carme Santana

En aquests dies previs a l'ordenació sacerdotal...

En els dies previs a la meva ordenació sacerdotal experimento un silenci profund que es converteix en pregària i reflexió. Després d'anys de formació, discerniment, estudi i servei, arriba un moment decisiu en què tot sembla concentrar-se en una pregunta essencial: estic realment preparat per assumir el ministeri sacerdotal?

Aquests dies previs a la celebració són difícils d'explicar: hi conviuen emocions i sentiments tan diversos i diferents... D'una banda, sento una alegria serena i profunda, fruit de la convicció que Déu ha guiat el meu camí fins a aquest moment i que he trobat el meu lloc i la meva missió dins la comunitat escolàpia. De l'altra, apareix també un cert vertigen davant la responsabilitat que implica lliurar la vida al servei de l'Evangeli i dels altres. Aquesta consciència em fa sentir petit i humil davant la magnitud del compromís que estic a punt d'assumir.

Els records emergeixen amb força i em permeten comprendre que la meva vocació no és el resultat d'un instant concret, sinó d'un llarg camí compartit amb moltes persones. Hi apareixen la família, els amics, els professors, els formadors i totes aquelles persones que m'han ajudat a discernir la vocació. Recordo especialment les paraules, els consells, les correccions i els testimonis de vida que han estat fonamentals per al meu creixement personal i espiritual.

També ocupen un lloc important les diferents comunitats on he viscut i col·laborat, com ara parròquies, grups de joves, catequesis i experiències missioneres. En cadascuna d'elles he après lliçons valuoses sobre la fe, el servei, el sofriment, l'esperança i la necessitat humana de sentir-se escoltat i estimat. En definitiva, m'han recordat que seguir la vocació no significa deixar de ser humà, sinó aprendre a estimar més profundament.

Tot això desperta en mi una profunda gratitud. Entenc que la meva vocació ha estat sostinguda per moltes pregàries, gestos i persones senzilles que han fet possible aquest camí. Aquesta gratitud em permet viure l'ordenació no com un mèrit personal, sinó com un do compartit. Finalment, enmig de l'emoció i la responsabilitat, experimento una gran pau basada en la confiança en Déu, que és qui crida i dona la força necessària per respondre amb un "sí" per a tota la vida.

Albert Moliner, escolapi